

**МЕСЕЧЕН БЮЛЕТИН
НА
КРЪЖОК ПО МЕЖДУНАРОДНО
ПУБЛИЧНО ПРАВО**

Април 2022

БРОЙ 7

Съдържание

Дела пред ЕСПЧ.....	Error! Bookmark not defined.
CASE OF COSOVAN v. THE REPUBLIC OF MOLDOVA	3
CASE OF FENECH v. MALTA.....	7
Case of Filippovy v Russia.....	11
CASE OF Y AND OTHERS v. BULGARIA.....	14
Дела пред други съдилища.....	19
Prosecutor v. Ali Muhammad Ali Abd-Al-Rahman ('Ali Kushayb').....	19
Отрасли на МПП.....	21
Международно екологично право - основни положения и актове.....	21
Доклади, разработки и обзори:	Error! Bookmark not defined.
Министерство на равенството между половете и семейството на Република Корея..	25
За Кръжока.....	29

Дела пред ЕСПЧ

Снимка:

European Court of Human Rights

(AP Photo/Jean-Francois Badias)

CASE OF COSOVAN v. THE REPUBLIC OF MOLDOVA

(Application no. [13472/18](#))

22 март 2022 г.

Въведение:

Настоящият случай се отнася до задълженията на властите по член 3 по отношение на медицинското лечение на лице с тежко заболяване в терминалната му фаза, както и съвместимостта на това състояние с продължаващото му задържане. То се отнася също така и до чл.5, ал.3 относно твърдените недостатъчни основания за задържането на жалбоподателя в очакване на съдебния процес.

Фактическа обстановка:

Жалбоподателят е роден през 1971 г. и живее в Кишинев до смъртта си на 25 март 2021г. Съпругата му, г-жа Елена Косован, изразява желание да продължи производството пред Съда.

Жалбоподателят е собственик на две предприятия в Молдова и е член на местния съвет в град Кодру, като представлява опозиционната политическа партия "П.Н.". На 26 септември 2017 г. жалбоподателят бива призован и отива в кабинета на прокурора. След това той е арестуван по подозрение в злоупотреба със служебно положение и измама, като е приел пари от няколко лица и лъжливо им е обещал, че ще станат собственици на метални павилиони за продажба.

В периода 2017-2019 г. жалбоподателят бива задържан и освобождаван неколкократно.

На 18 ноември 2019 г. Съдът в Кишинев (окръг Чиокана) разглежда исканията, подадени от адвоката на жалбоподателя на 10 юни 2019 г. и от администрацията на затворническа болница №. 16 на 3 юли 2019 г. за освобождаване на жалбоподателя по

здравословни причини. Националната агенция за защита на правата на човека също подкрепя това искане. Европейският Съд по Правата на Човека отбелязва, че на 12 юли 2019 г. националният съд е разпоредил изготвянето на експертиза, която е приключила на 7 октомври 2019 г. Експертът е установил, че заболяването на жалбоподателя е сред тези, които позволяват лицето да бъде освободено от изпълнение на наказанието. Позовавайки се на заключението на експерта и констатирайки, че състоянието на жалбоподателя се влошава, съдът приема исканията и разпорежда освобождаването му.

Жалбоподателят умира в държавната болница Sfânta Treime в Кишинев на 25 март 2021 г.

Твърдения на страните:

Ищецът твърди, че състоянието му изисква лечение, което не е достъпно в затвора. По-специално, той е трябвало да бъде под постоянно наблюдение от специалисти по хепатология, каквито не е имало нито в затвор № 13, нито в затворническата болница № 16. Националният клиничен протокол не е бил спазен изцяло в неговия случай, а именно имало е много голямо забавяне, преди да се разгледа възможността за чернодробна трансплантация. Въпреки че жалбоподателят е можел да бъде преместен в гражданска болница в случай на спешност, решението е трябвало да бъде взето от началника на съответния затвор или от дежурния офицер. Лекарите в затворите не са били независими от затворническата администрация, а задържаните лица не са били здравноосигурени и не са се възползвали от националните здравни програми. Освен това Министерството на здравеопазването или други компетентни органи не проверявали системно качеството на здравните грижи, предоставяни в затвора.

Правителството твърди, че правото на здравни грижи в затворите е гарантирано от закона и се осигурява на практика. По-специално, в затвор № 16 е имало болница, предназначена за лечение на затворници с различни заболявания. Когато в тази болница не може да се окаже специализирано медицинско лечение, затворникът може да бъде преместен в държавна болница. В спешни случаи преместването можело да отнеме само 30 минути, а хепатологът от държавната болница Sfânta Treime можел да бъде извикан в затвора при същата спешност, което било почти същото време, което било необходимо на жалбоподателя, за да стигне до тази болница от дома си. Лекарите-специалисти от редица държавни болници са били поканени да прегледат ищеца в затвора. По време на задържането си жалбоподателят само веднъж е поискал да бъде преместен в държавна болница (това е било прието), което означава, че той самият не е смятал за необходимо да бъде лекуван на друго място. Нещо повече, в редица случаи той отказва да се подложи на изследвания или друго предписано лечение, както показват бележките, направени в медицинската документация за всеки случай на такъв отказ.

Към септември 2018 г. жалбоподателят е бил разглеждан за включване в списъка на чакащите лица, нуждаещи се от чернодробна трансплантация.

Твърдения на трети страни:

Мрежата за съдебни спорове в затворите твърди, че на международно равнище е налице широк консенсус и от Комитета за предотвратяване на изтезанията и нечовешкото или унижително отнасяне или наказание (КПИ) в последните му доклади след посещения в Украйна, Латвия и Словения в полза на независимостта на медицинския персонал от администрацията на затвора и интегрирането на санитарните политики в затворите в общите политики в областта на общественото здраве. Редица държави вече са прехвърлили или са в процес на прехвърляне на здравните си системи в затворите под отговорността на органите, управляващи общата здравна система. Както е установено в редица държави, които са осъществили прехвърлянето, отбелязано в предходния параграф, в здравната система на затворите е налице сериозна дисфункция, която очевидно е резултат от етичен и организационен провал, има огромно въздействие върху качеството на лечението и застрашава живота на затворниците. В случая на Молдова Комитетът на ООН против изтезанията препоръчва прехвърляне на отговорността за здравното лечение от администрацията на затвора към Министерството на здравеопазването.

Мотиви на Съда:

Съдът повтаря, че малтретирането трябва да достигне минимално ниво на жестокост, за да попадне в обхвата на член 3. Преценката на това минимално ниво на жестокост е относителна; тя зависи от всички обстоятелства по делото, като например продължителността на третирането, неговите физически и психически последици, а в някои случаи и от пола, възрастта и здравословното състояние на жалбоподателя. Що се отнася по-специално до лицата, лишени от свобода, член 3 от Конвенцията налага на държавата позитивното задължение да гарантира, че лицето е задържано в условия, които са съвместими със зачитането на човешкото му достойнство, че начинът и методът на изпълнение на мярката не го подлагат на стрес или трудности с интензивност, надвишаваща неизбежното ниво на страдание, присъщо на задържането. Здравото и благосъстоянието на затворника трябва да бъдат адекватно осигурени, наред с другото, чрез предоставяне на необходимата медицинска помощ. По този начин задържането на болно лице в неподходящи материални и медицински условия може по принцип да представлява третиране, противоречащо на чл. 3.

За да определи дали задържането на болно лице е в съответствие с член 3 от Конвенцията, Съдът разглежда три различни фактора. Първият фактор е здравословното състояние на жалбоподателя и въздействието на начина на лишаването му от свобода върху него. Вторият фактор, който трябва да се вземе предвид, е адекватността или неадекватността на медицинските грижи и лечението, предоставяни в условията на задържане. Третият и последен фактор е решението дали да се продължи задържането на лицето с оглед на неговото здравословно състояние. Очевидно е, че Конвенцията не установява "общо задължение" за освобождаване на затворник по здравословни причини, дори ако той страда от болест, която е особено трудна за лечение. Въпреки това Съдът не може да изключи възможността в особено

тежки случаи да възникнат ситуации, при които правилното правораздаване по наказателни дела изисква средства за защита под формата на хуманитарни мерки.

Съдът се позовава на приложимите принципи, както са потвърдени и доразвити в делото *Buzadji v. the Republic of Moldova* (no. 23755/07). В настоящия случай той отбелязва, че при постановяването и удължаването на задържането на жалбоподателя в очакване на съдебния процес съдилищата са се позовали на редица критерии, като тежестта на престъплението, риска от укриване или повторно извършване на престъпление, както и намеса в разследването чрез унищожаване на доказателства или въздействие върху свидетели и жертви. Съдът счита, че тези фактори по принцип са били от значение. Въпреки това националните съдилища не посочват на какви доказателства са се позовали, за да достигнат до заключенията си относно сериозността на съответните рискове. От значение е и фактът, че, както твърди жалбоподателят пред националните съдилища (вж. параграф 10 по-горе), той вече е бил арестуван през 2014 г. по подозрение, че е извършил същото престъпление. Ако е искал да се укрие или да попречи на разследването, той е имал достатъчно време и възможности да го направи. Освен това той е бил арестуван, след като е отишъл в прокуратурата, а не докато се е опитвал да се укрие или да напусне страната.

Съдът счита за релевантно и обстоятелството, че здравословното състояние на жалбоподателя очевидно е било много лошо, както е установено в множество медицински заключения. Съдилищата не са определили дали това обстоятелство е повлияло на вероятността жалбоподателят да се укрие или да попречи на разследването. В светлината на гореизложеното Съдът намира, че макар мотивите на националните съдилища за постановяване на задържането на жалбоподателя да са били релевантни като такива, те не са били достатъчно обосновани с доказателствата по делото и оправданието за продължителното задържане на жалбоподателя не е било убедително доказано. Следователно в настоящия случай е налице нарушение на чл. 5 ал.3 от Конвенцията.

Решение/Диспозитив:

Поради гореспоменатите причини, Съдът единодушно:

Обявява жалбата по член 2 от Конвенцията за недопустима, а останалата част от жалбата за допустима;

Приема, че е налице нарушение на чл.3 от Конвенцията;

Приема, че е налице нарушение на чл.5 ал.3 от Конвенцията;

Изготвено от: Даниел Величков

Линк към решението: <https://hudoc.echr.coe.int/eng/?i=001-216352>

CASE OF FENECH v. MALTA

(Application № 19090/20)

1 март 2022 г.

Въпросното дело се отнася за член 2 и член 3 от Конвенцията, които засягат правото на живот и забраната на изтезания. Жалбата е подадена от малтийския гражданин Yorgen Fenech на 6 май 2020 г. във връзка с ограниченията, наложени поради разрастваната се инфекция – Covid-19 в затвора Corradino /гр. Паола, Малта/.

Факти по делото:

Жалбоподателят е бил арестуван на 20 ноември 2019 г. по подозрение за участие в убийството на малтийската журналистка Дафне Каруана Галиция /въпросното убийство се е случило през октомври 2017 г./

На 30 ноември 2019 г. г-н Yorgen Fenech е обвинен пред Магистратския съд, /действащ и като съд за наказателно производство/ за насърчаване, организиране и финансиране на организация с цел извършване на тежко престъпление и съучастие в умишлено убийство. Жалбоподателят не се признава за виновен по повдигнатите обвинения, като въпреки това е задържан под стража и оттогава пребивава в затвор Corradino.

В жалбата си до ЕСПЧ Yorgen Fenech твърди, че откакто е бил задържан под стража, е бил подложен на редица злоупотреби, както и на нехигиенични и нездравословни условия на задържане под стража.

Според жалбоподателя от 30 ноември 2019 г. до 3 януари 2020 г. той е бил поставен в изолация. През това време не са му предоставяни никакви топли дрехи или дори чорапи. Оставен е в килията с „употребявани шорти и тениска“, които са предоставени от затвора. Отказан му е достъп до собственото му облекло. Не е разполагал с подходящо спално бельо в килията си която е имала импровизирано легло, състоящо се от парче дунапрен на пода.

Жалбоподателят твърди, че е бил принуден да използва дупка в земята на килията си като баня и не е било предвидено място за измиване, като мивка например, където да може да си измие ръцете /и то по време на разрастващата се вълна от вируса Covid-19/. Килията е имала само изкуствено осветление, което е работило постоянно.

По думите на жалбоподателя му е било предоставяно време от 60 минути на ден, в което е могъл да бъде извън килията си и в рамките на което се е очаквало той да яде, да се измие, да почисти килията си и накрая да си вземе почивка. По време на тази почивка на жалбоподателя не е било позволено да излиза навън за чист въздух или слънчева светлина, а движението му е било ограничено до посещение на друга стая.

На 4 януари 2020 г. жалбоподателят е настанен в общо спално помещение, чиито условия той счита за нехигиенични и нездравословни. Yorgen Fenech споделял килията си с петима други затворници, като самото помещение е било с размери от 34,8 кв.м., тоест всеки задържан е разполагал с по-малко от 4 кв.м. лично пространство. Задържаните са спели на двойни легла, като също така е трябвало да мият дрехите и чиниите си в една и съща мивка. На жалбоподателя е било разрешено да се разхожда в двор по тридесет минути на ден, като останалата част от деня е трябвало да прекарва затворен в общата килия.

На жалбоподателя също така не е било позволено да ходи на литургия или църква; бил е подложен на видеонаблюдение в килията си, като също така е бил лишен и от посещения в затвора. Позволено му е само да говори със семейството си по Skype, веднъж седмично (едва след като е подал молба за това).

Аргументи на страните:

Жалбоподателят

По мнение на жалбоподателят условията, на които е бил подложен в затвора, нарушават правата, предоставени му от Конвенцията, по отношение на член 3.

Г-н Yorgen Fenech отбелязва, че е подал две жалби до Наказателния съд, в които е описал условията за живот в затвора. Също така той е предоставил медицинска оценка на досегашното си състояние, която показва, че разполага само с един бъбрек, чийто резерв е намален, което го поставя сред рисковата група от потенциално заразяване с Covid -19. Жалбоподателят също така споменава, че има и заведени конституционни производства от активист по отношение на условията в затвора, по време на разразилата се вирусна инфекция Covid-19, по които няма решение.

Според жалбоподателя, по време на изолацията си от 30 ноември 2019 г. до 3 януари 2020 г., той всеки ден е подавал жалба, адресирана до властите на затвора, молейки ги да го изведат от изолацията, на която е бил подложен, но оплакванията му винаги са били отхвърляни. Освен това жалбоподателят твърди, че се е обръщал към директора на затвора за коригиране на лошите условия „приблизително петнадесет пъти по време на неформални срещи, както и три официални искания“ и всеки път е получавал уверения, че условията ще се променят. Въпреки това условията в затвора никога не са се променили, поради което г-н Yorgen Fenech се убеждава, че „вътрешният механизъм за жалби в затвора не съществува на практика“.

Правителството

Правителството твърди, че дори преди първия случай на Covid-19 в страната администрацията на затвора е въвела план за действие при извънредни ситуации, който е бил одобрен от местните органи за обществено здравеопазване, за да гарантира благосъстоянието на затворниците и служителите на затвора.

По думите на правителството затворниците от Carradino са получили приоритет (независимо от възрастта им), когато е започнало ваксинирането на населението в страната. До 21 април 2021 г. всеки един затворник в Carradino е бил ваксиниран с всички дози, с изключение на онези затворници, които изрично са отказали да бъдат ваксинирани. Тези мерки, както и постигнатият чрез тях резултат, показват, че са били предприети всички необходими предпазни мерки, за да се избегне разпространението на Covid-19 в затвора.

Правителството също така отбелязва, че затворническите власти са инвестирали стотици хиляди евро през последните години, за да засилят предоставянето на медицински грижи в рамките на Carradino като например откриване на нов, съвременен медицински център в затвора през март 2021 г.

Според правителството трябва да се отбележи и фактът, че с оглед на гореизложеното страхът на жалбоподателя от заразяване с Covid-19 не е достигнал минималното ниво на тежест, което би следвало да е необходимо, за да може да попадне в обхвата на член 3. Всъщност страхът и безпокойството, което жалбоподателят е изпитвал, са споделени и изразени от мнозина по целия свят, независимо дали живеят в или извън институция, управлявана от правителството.

Правителството ясно посочва, че жалбоподателят не е изчерпал вътрешните средства за защита, тъй като не е подал жалба пред конституционната юрисдикция.

Като цяло правителството отбелязва, че твърденията на жалбоподателя са били изпълнени с неточности, противоречия и откровени измислици. Понякога той е променял твърденията си само след като правителството е представило доказателства за неговите неверни твърдения.

Мотиви на Съда:

Съдът счете за нужно да разгледа основанията на Правителството, според които жалбоподателят не е изчерпал всички възможни вътрешни средства за защита. Съдът не може да изключи възможността за бъдещо конституционно производство, което може да се счита за ефективно средство за защита по отношение на описаното в жалбата на г-н Yorgen Fenech и засягащо член 3. Въпреки това настоящата национална съдебна практика не позволява Съдът да установи, че жалбоподателят е трябвало да прибегне до такова средство за защита, имайки предвид същността на жалбата.

Съдът счита, че условията, в които се е намирал жалбоподателят в затвор Carradino, не биха засегнали член 3 и не намира никакви основания за нехуманно отношение към него. Въпреки това Съдът приема, че има нарушение на член 3 от Конвенцията единствено по линията на понятието за “личен живот”, което е обвързано и с член 8 поради използването на камери за наблюдение в неговата килия. Поставянето под постоянно видеонаблюдение, дори и по време на задържане е в разрез

с разбиранията и практиката на Съда по отношение на зачитането и неприкосновеността на личния живот.

По отношение на поставянето на затворник в изолация Съдът отбелязва, че за да се избегне всякакъв риск от произвол, решението за подобна мярка трябва да бъде придружено от процесуални гаранции, които да гарантират благосъстоянието на затворника и пропорционалността на мярката. Съдът счита, че правителството не е посочило правно основание за тази мярка и че не е представило писмени насоки за гореспоменатата политика.

По твърденията на жалбоподателя Съдът разяснява, че съгласно член 3 не може да бъде определен конкретен брой квадратни метри, които трябва да бъдат разпределени на задържан, за да е съобразно с Конвенцията. Съдът счита, че редица други релевантни фактори, като продължителността на задържането, възможностите за упражнения на открито и физическото и психическото състояние на задържания, играят важна роля при вземането на решение дали условията на задържане отговарят на гаранциите на член 3. Въпреки това, изключителната липса на пространство в затворническите килии тежи като аспект, който трябва да се вземе предвид за целите на установяване дали оспорваните условия на задържане са били „унизителни“ по смисъла на член 3. По отношение на другите съществени оплаквания на жалбоподателя – самият факт, че задържаните са спели на двуетажни легла и са споделяли тоалетна, душ и мивка (между четири до шест души), не представлява нечовешко или унижително отношение, както е случая с пране на дрехи и миенето на чинии в една и съща мивка.

Поради опасенията на жалбоподателя от заразяване с Covid-19 и попадането му в рисковата зона Съдът отбелязва, че според медицинския доклад на г-н Yorgen Fenech, съставен при влизането му в затвора, освен липсата на бъбрек, жалбоподателят няма други основни здравословни заболявания и няма данни, че липсата на бъбрек някога е повлияла на качеството на живот на жалбоподателя или е изисквала някакво лечение до момента. Съдът не може да спекулира дали състоянието му в такъв случай би било от животозастрашаващ характер, което следователно би привлякло приложимостта на член 2. Съдът, разбира се не изключва приложимостта на член 2 в някои случаи, свързани с Covid-19. Въпреки това, при обстоятелствата по настоящото дело, той смята, че разпоредбата не е приложима и че жалбоподателят не може да твърди, че е жертва на твърдяното нарушение по член 2.

Съдът също така обръща особено голямо внимание на един наистина важен фактор - ваксинацията срещу Covid-19, която е била достъпна за всички затворници в началото на 2021 г. и до април 2021 г. Подобни действия Съдът приема за похвални и изключително навременни за справяне с вируса.

Дори и да се приеме, че жалбоподателят е можело да се зарази с Covid-19, докато е в затвора, според Съда не съществуват основания за индикация, че няма да има квалифицирана помощ, като допълнителна гаранция за разсейване на опасенията

се подчертава фактът, че през март 2021 г. е бил открит медицински център специално за горепосочените цели.

Съдът не намира, че властите не са успели да осигурят здравето на жалбоподателя, нито че жалбоподателят е бил подложен на страдание или трудности с интензивност, надвишаваща неизбежното ниво на страдание, присъщо на задържането.

Решение на Съда:

Съдът единодушно обявява жалбата за допустима по отношение на член 3 от Конвенцията.

Съдът заключава, че не е налице нарушение на член 3 от Конвенцията по отношение на положителното задължение на държавата да запази здравето и благополучието на жалбоподателя.

Изготвено от: Благовеста Шейтанова

Линк към решението: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-216177>

Case of Filippovy v Russia

(Application no. 19355/09)

22 март 2022 г.

Делото засяга чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията, които се отнасят до правото на живот и неговата защита, както и до забраната за изтезания и малтретиране на гражданите. Жалбата е подадена от родителите на жертвата, Александър Василевич Филипов и Надежда Анатолиевна Филипова, във връзка със смъртта на сина им и причините около нея.

Факти по делото:

Жалбоподателите са родители на жертвата, който през юни 2006 г. започва задължителна военна служба. На 11 октомври 2006 г. друг военнослужещ нанася побой на жертвата, като в резултат му чупи челюстта. Жертвата е обвинен в нарушение на правилата между военнослужещи от същия ранг и е осъден да служи в дисциплиниращ отдел за една година.

Вследствие на присъдата и за да се подобри отношението между военнослужещите, жертвата е преместен в друг отдел, пехотен ескадрон. И двата отдела използвали една и съща база за обучение, а сведения относно случая около жертвата и неговото свидетелстване против неговите колеги военнослужещи се разпространили. Жертвата получил прякорът „доносник“ и бил изнудван за пари,

игнориран от останалите военнослужещи и пребиван. Жертвата писал на ищците за обидите, тормозът и побоите, които трябвало да търпи. Според тези писма той не можел да поиска защита от по-горестоящите военнослужещи, тъй като в някои случаи и те са били свидетели на действията срещу него и не са го защитили.

На 6 април 2007 г. жертвата се оплакал от болки в левия крак. Медицинският доклад преписва тази болка на падане по стълбите, но жертвата казва в писмо до своите родители, че болката се дължи на побой. Следствието отказало да започне разследване, защото жертвата дал сведения, че е паднал по стълбите.

На 30 май 2007 г. жертвата е преместен в друг отдел, но по време на учение на 1 юни 2007 г. той изчезнал, без да има разрешение за напускане. В писмо до родителите си пояснява, че го е било страх да се върне в неговия отдел, тъй като там „няма живот“ за него.

След като е намерен, жертвата моли своя заместник-началник на отделението да бъде преместен в първоначалния му отдел. След като е преместен, ищците молят заместник-началника да не местят сина им в друг отдел, тъй като той е жертва на тормоз именно поради действията, извършени от военнослужещите в този отдел.

На 5 юни 2007 г. около 18:40 ч. синът на ищците е намерен обесен в стаята си. Ищците са уведомени за смъртта на сина им на следващия ден около 8:30 ч.

На 5 юни 2007 г. около 20:00 ч. е започнало разследване около смъртта на сина на ищците. Следствието инспектира стаята и тялото на починалия. Докторът на отделението участва в разследването. Експертизата отчита, че по тялото няма следи от насилие и други рани, а смъртта е причинена от задушаване.

Правни инструменти и практика;

На първо място, Съдът отбелязва нуждата от национално право, което да е свързано с психологичното състояние и помощ при военнослужещите. Според доклад на Министерството на отбраната от 1996 г., самоубийствата във въоръжените сили представлява сериозен проблем. 60% от самоубийства представляват обесване, като се отбелязва, че самоубийствата с огнестрелно оръжие също бележат ръст. Сред причините за самоубийствата са: ниският стандарт на живот и лошите условия по време на военната служба, междуличностни конфликти и нарушение на правилата между военнослужещи.

По време на инцидента в националното право е била заложена система за психологична помощ по време на военна служба. Тя е създадена, за да се провеждат изследвания кои военнослужещи могат да изпълняват дадени мисии, както и за да идентифицира военнослужещи, които страдат от психологични проблеми. Военнослужещите трябвало да преминат психологична оценка преди да започнат задължителната военна служба. В случаите, когато има сведения за психологични заболявания, склонност към самоубийство, то на тези лица е налаган лимитиран достъп

до оръжия и обучение. Също така за тези лица бива изготвен индивидуален план, който се стреми към подобряване на тяхното състояние и дисциплиниране.

Искания на страните:

Според ищците държавните органи са били наясно с проблемите в руската армия, като реферират към 2004 Human Rights Watch report. Нещо повече, въпреки че военните служители са били наясно с тормоза, на който е бил подлаган техният син, те не са предприели никакви действия да го защитят. Ищците твърдят, че разследването около смъртта на сина им не е било ефективно, тъй като, първо, не е било независимо, поради присъствието на военния лекари второ, не им е дадена информацията около разследването и им е отказан достъп до информацията.

Представителите на държавата твърдят, че тя не е отговорна за смъртта на сина на ищците, тъй като тя е била резултат от неговото решение да отнеме живота си. Твърди, че националните органи са спазили процесуалните задължения по чл. 2 от Конвенцията. Относно разследването, поддържат тезата, че то е било бързо, независимо и цялостно.

Мнение на Съда:

Според предоставената информация, Съдът наблюдава липса на сведения за психологични отклонения у сина на ищците, нито пък наклонности към самоубийство и следователно, същият не е имал ограничен достъп до оръжия и военно обучение. Също така жертвата не е искал психологична помощ. Съдът намира, че системата за психологична оценка и помощ няма налични недостатъци, които да са допринесли за смъртта на сина на ищците.

Въпреки това Съдът отбелязва, че националната правна рамка не съдържа специфични процедури и защиты, които са предназначени да защитят жертвите от насилие, тормоз и други форми на малтретиране сред военнослужещите.

Съдът заключава, че държавата е била наясно с т.нар. „hazing“ (тормоз) сред военнослужещите, както и последващите усложнения. В настоящото дело военнотоначалниците са били наясно, че синът на ищците е представил доказателства, че е бил подложен на тормоз, но това не повлияло по никакъв начин на тяхната преценка и те продължили да изпълняват своите функции, игнорирайки сигналите на жертвата. Органите са били наясно, че вследствие на случая от 11 октомври 2006 г., синът на ищците е подложен на тормоз и от останалите военнослужещи както от неговия ранг, така и от по-горестоящи.

Съдът подчертава, че въпреки знанието на военните органи, че синът на ищците е страдал от отмъщение по горепосоченото криминално дело и възможните усложнения от него, а именно самоубийството, те не са предприели никакви действия за защита на жертвата. Съдът отбелязва, че не може да заключи със сигурност, че ако такива действия са били предприети, то краят може да не е бил фатален, но изтъква, че

чл. 2 от Конвенцията не изисква да се докаже безспорно, че ако държавата и нейните органи са действали в защита на жертвата, то изходът от ситуацията би бил друг.

Решение на Съда:

1. Държавата, ответник по делото, трябва да заплати на ищците обезщетение след изтичането на 3-месечния срок, в който решението може да бъде обжалвано, плюс таксите, които са начислени.
2. До изтичането на 3-месечния срок ответникът трябва да изплаща лихва на ищците, които са в съответствие с курса на Европейската централна банка.

Изготвено от: Анастали Георгиева

Линк към решението:

<https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22languageisocode%22:%5B%22ENG%22%5D,%22documentcollectionid%22:%5B%22JUDGMENTS%22%5D,%22itemid%22:%5B%22001-216628%22%5D%7D>

CASE OF Y AND OTHERS v. BULGARIA

(Application № 9077/18)

22 март 2022 г.

Въведение:

Настоящото дело е във връзка с твърдяно нарушение на член 2 и член 14 от Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ) относно правото на живот и забраната за дискриминация. Жалбоподателите са г-жа У и други роднини на жена, която е била убита от нейния съпруг след продължителен домашен тормоз. Те обвиняват властите в България в неизпълнение на задължението им да защитят живота на жената и в това, че твърдяното неизпълнение е в резултат от дискриминация.

Фактите:

Жалбоподателката г-жа У е майка на убитата жена г-жа В, която е била застреляна в кафене в София от съпруга си г-н В, с когото е била разделена. Вторият и третият жалбоподател са дъщерите на г-жа В. Две години преди стрелбата на 18 август 2017 г., г-жа В се оплаква на властите няколко пъти от заплашителното поведение на г-н В. За първи път тя подава жалба срещу г-н В в полицията на 14 ноември 2016 г., като го обвинява, че е нарязал гумите на колата ѝ. Тя твърди, че това е вследствие на скандал, в хода на който той я е заплашил със смърт. Освен това г-жа В твърди, че съпругът ѝ притежава пистолет, поради което се страхува за живота си. По случая не е

образувано наказателно производство поради липса на доказателства, но самото разследване не е било пълно, тъй като се е фокусирало само върху нарязаните гуми. На 1 януари 2017 г. г-жа У се обажда на 112, за да се оплаче, че г-н В се е опитал да изведе внучките ѝ на разходка без нейно съгласие и е действал агресивно. Полицейските служители, които отишли на място, казали на г-жа У, че не са свидетели на скандал и че не е тяхна задача да решават дали децата да излязат, или не на разходка с бащи си. На 13 февруари 2017 г. г-жа В се оплаква в полицията в София, че г-н В я е преследвал, обиждал и заплашвал, поради което се е страхувала да излиза сама или с децата си навън. По случая не е образувано наказателното производство. На 16 февруари 2017 г. г-жа В завежда производство за заповед за защита срещу г-н В. Софийският окръжен съд издава заповедта, която влиза в сила от 7 август 2017 г. Освен това му налага глоба за обидите и заплахите от 13 февруари 2017 г. На 17 август 2017 г. г-жа В се обажда на 112 и казва, че съпругът ѝ нарушава заповедта за защита, като кара зад нейната кола. Човекът, отговарящ на повикванията, не изпраща полицейски патрул на място, а казва на г-жа В да подаде писмена жалба до териториалното компетентно полицейско управление в София. Г-жа В последва указанията и подава жалба още същия ден. Дежурният инспектор не е предприел незабавни стъпки за ареста на г-н В, независимо от нарушаването на заповедта за защита. На 18 август 2017 г. г-жа В отправя почти идентична жалба до Софийската окръжна прокуратура. След като излиза от прокуратурата заедно със своята приятелка, те отиват в кафенето, където г-жа В бива застреляна от г-н В пет пъти в главата и торса. Г-жа В почива на място, като веднага след това г-н В отива в полицейското управление да се предаде и е арестуван. На 22 август 2017 г. Софийският градски съд оставя г-н В в следствен арест. В края на 2017 г. г-н В е осъден за убийство и за незаконно притежание на огнестрелно оръжие на лишаване от свобода за срок от 13 години и 4 месеца. Също така е осъден да плати обезщетение за имуществени и неимуществени вреди на двете си дъщери. Съдът отбелязва, че лиценза за огнестрелното оръжие е изтекъл през 2006 г., поради което притежаването на пистолета през следващия период е било незаконно. На 25 август 2017 г. полицията започна вътрешно разследване, за да прецени дали оперативните процедури в случаите на домашно насилие са били правилно спазени в случая на г-жа В. Те изготвят доклад, в който описват всички стъпки, предприети от полицията по случая.

Аргументи на страните:

Жалбоподателите

Жалбоподателите се оплакват съгласно членове 2 и 13 от Конвенцията, че властите не са защитили ефективно живота на г-жа В и че не е имало ефективно средство за защита в това отношение. С оглед на практиката на съда в тази област, жалбата подлежи на разглеждане единствено по член 2 от ЕКПЧ.

Въпреки че оплакванията на г-жа В съдържат достатъчно информация, за да предупредят властите за риска за живота ѝ, жалбоподателите твърдят, че властите не са разследвали въпроса по-задълбочено, т.е. не са изпълнили задължението си и не са

разгледали отправянето на смъртните заплахи като престъпление, подлежащо на публично преследване. Освен това вечерта на 17 август 2017 г. властите не са се опитали да намерят г-н В. или да разследват предполагаемото нарушение на заповедта за защита срещу него. Също така жалбоподателите твърдят, че ако властите са разследвали правилно предишните действия на г-н В, те биха могли да установят намеренията му и да действат, за да защитят живота на г-жа В.

Освен това жалбоподателите се оплакват съгласно член 14 от ЕКПЧ, във връзка с член 2, че неспособността на властите да предприемат ефективни мерки с оглед предотвратяване на риска за живота на г-жа В не е просто изолирано събитие, което може да се обяснява с фактори, специфични за нейния случай, но се дължи на това, че е жена и на общото самодоволство на властите по отношение на насилието срещу жени. Също така жалбоподателите твърдят, че властите не са предприели стъпки за защита на живота на г-жа В поради общата им неспособност да оценят и да се справят правилно с домашното насилие в България.

Правителството

Правителството твърди, че данните, с които разполагат властите преди стрелбата на г-жа В, не биха могли разумно да ги предупредят, че г-н В ще я убие и че инцидентите през предходните години са били леки и не са включвали насилие срещу нея. Според правителството нито един от докладваните по-рано инциденти не е нареквал за заплахата за живота на г-жа В и не е имало нещо, което да подсказва, че тя е била особено уязвима или жертва на системно насилие.

Правителството твърди, че фактите не разкриват никаква дискриминация, основана на пола. То отбелязва, по-специално по отношение на няколко скорошни инициативи и проекти, че властите са положили сериозни усилия за подобряване на механизмите за предотвратяване, разследване, преследване и наказание на насилие, основано на пола, и за подкрепа на жертвите.

Мотиви на Съда:

По отношение на жалбата на г-жа В, че гумите на колата ѝ са били нарязани, Съдът отбелязва, че властите единствено са записали нейните твърдения и са я насочили към подаване на жалба, като месец по-късно са отнесли случая до колегите им в Ямбол, които не са повдигнали обвинение към г-н В. Освен това разпитът на съпруга ѝ относно твърденията, че той я е преследвал и заплашвал, са отнели повече от необходимото за това време. Съдът взема предвид, че Софийският окръжен съд издава заповед за защита в нейна полза, но по-важното е, че Софийското полицейско управление, компетентно да изпълни заповедта за временна защита, просто я е поставило в архив и не е предприело никакви стъпки, за да гарантира, че г-н В ще я изпълни. Също така Съдът отбелязва, че спешното обаждане на г-жа В, направено в деня преди смъртта ѝ, не е предадено на полицията и че подадената жалба след това от нея не е довела до предприемане на никакви действия от страна на властите. Почти

идентичната жалба, подадена от г-жа В до органите на прокуратурата няколко часа преди смъртта ѝ, също не е взета предвид незабавно. Съдът подчертава, че единственият случай, при който полицията реагира бързо, като изпраща патрул, е, когато майката на г-жа В. им се обажда във връзка с спора ѝ с г-н В дали той може да изведе внучките ѝ на разходка.

Съдът заключава, че нищо не предполага при някой от гореспоменатите случаи софийската полиция да се е опитала да анализира поведението на г-н В през призмата на това, което то би могло да предвещава за бъдещия му начин на действие. Те не са извършили дори основно документиране, показващо, че са извършили такава оценка на риска. Освен това софийската полиция не е проверила дали той е получил разрешителни за огнестрелно оръжие, нито пък е предприела други стъпки, за да провери дали той е имал пистолет, както конкретно твърди г-жа В. Съдът констатира, че нито един от тези пропуски не е отстранен от прокуратурата. Изглежда, че те са взели двете си последователни решения да не откриват наказателно производство срещу г-н В единствено въз основа на писмените доклади от полицията и не изглежда прокурорите, отговарящи за всяко от двете дела да са се опитали да анализират дали относително бързата поредица от инциденти, включващи заплашително поведение от страна на г-н В спрямо г-жа В, предполага, че тя може да бъде изложена на риск от бъдещото му поведение. Съдът заключава също така, че ако властите са били извършили правилна оценка на риска, по-специално на 17 август 2017 г., вероятно са щели да оценят – въз основа на информацията, с която разполагат по това време – че г-н В, за когото се твърди, че има достъп до пистолет и многократно е проявявал признаци на гневно, насилствено и обсебващо отношение към г-жа В, може да представлява реален и непосредствен риск за живота ѝ, тъй като тези понятия трябва да се разбират в контекста на домашното насилие.

Въз основа на горните съображения съдът стига до заключението, че е налице нарушение на член 2 от ЕКПЧ.

Съдът намира, че няма съмнение, че домашното насилие в България засяга предимно жени, но въпреки това не са представени доказателства, които да подсказват, че българските власти се стремят да разубедят жените, станали жертва на такова насилие, да не се оплакват от него или че съдилищата систематично забавят издаването на заповеди за защита. Той подчертава, че на Софийския окръжен съд е отнело само един ден, за да издаде временната заповед за защита на г-жа В, и след това е издал и окончателната заповед за защита срещу г-н В за по-малко от четири месеца. Също така отбелязва, че жалбоподателите са се опитали да подкрепят твърдението си със статистически данни, но статистическите данни, които са представили, сами по себе си не са достатъчни, за да потвърдят твърдението им, тъй като българските власти не събират и не поддържат изчерпателни статистически данни за начина, по който правоприлагащите органи разглеждат случаите на домашно насилие. Освен това жалбоподателите се позовават на три международни доклада, но в тези доклади не се посочва, че полицията или други органи последователно омаловажават или не желаят

да се занимават с такива случаи, нито цитират конкретни данни по въпроса, поради което те нямат доказателствена тежест в производството пред Съда. Съдът заключава, че пасивността на столичната полиция пред многократните оплаквания на г-жа В относно заплашителното поведение на г-н В, макар и осъдителна и в нарушение на член 2 от Конвенцията, сама по себе си не може да се разглежда като разкриване на дискриминационно отношение от страна на властите.

Съдът взема предвид и това, че българските власти са осъдили г-н В за тежко убийство и незаконно притежание на огнестрелно оръжие независимо от факта, че не са повдигнати обвинения срещу г-н В за това, че е нарушил условията на заповедта за защита в полза на г-жа В. Фактът, че полицията е извършила вътрешно разследване след смъртта на г-жа В и че след това са били предприети дисциплинарни действия срещу служители, за които е установено, че са пренебрегнали задълженията си също предполага, че българските власти не са погледнали на въпроса с безразличие.

Съдът заключава, че горните съображения, взети като цяло, водят до заключението, че при обстоятелствата по настоящия случай не е имало нарушение на член 14 от Конвенцията във връзка с член 2.

Решение на Съда:

Съдът приема, че е налице нарушение на член 2 от ЕКПЧ и че не е имало нарушение на член 14 от Конвенцията във връзка с член 2. Той осъжда държавата-ответник да заплати заедно на тримата жалбоподатели разходите за причинените им неимуществени вреди, както и хонорарите на адвокатите им и направените от тях пощенски разходи.

Изготвено от: Лилия Маринова

Линк към решението: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-216360>

Дела пред други съдилища

Prosecutor v. Ali Muhammad Ali Abd-Al-Rahman ('Ali Kushayb')

ICC-02/05-01/20

5 април 2022 г.

Въведение:

Международният наказателен съд („Съдът“) насрочва провеждането на устните защиты по делото Prosecutor v. Ali Muhammad Ali Abd-Al-Rahman ('Ali Kushayb'). Първи съдебен състав на Съда следва да разгледа 31 обвинения за военни престъпления и престъпления срещу човечеството, за които се твърди, че са извършени в Дарфур, Судан.

Факти:

Между август 2003 г. и най-малко април 2004 г. г-н Абд-ал-Рахман заема ръководната позиция на старши лидер на местната милиция/Джанджавид в Западен Дарфур, Судан.

За разглеждания период срещу г-н Абд-ал-Рахман са повдигнати 31 обвинения за военни престъпления и престъпления срещу човечеството, сред които умишлено насочване на атаки срещу цивилното население като военно престъпление, убийството като престъпление срещу човечеството и като военно престъпление, грабеж като военно престъпление; унищожаване на противниковото имущество като военно престъпление, посегателство върху личното достойнство като военно престъпление, изнасилването като престъпление срещу човечност и военно престъпление,

преследването като престъпление срещу човечеството, изтезанието като престъпление срещу човечеството и военно престъпление.

След ареста на г-н Абд-Ал-Рахман на 9 юни 2020 г. и при спазването на всички процедурни правила Съдът дава ход на устните защиты по делото, които ще започнат на 5 април 2022 г.

Изслушване по делото:

Прокуратурата излага доказателства, основно позовавайки се на свидетелски показания на очевидци в подкрепа на повдигнатите обвинения. Акцентира се върху това, че за периода 28 март и 1 април 2022 г. прокуратурата разкрива на защитата 6 пакета доказателства, състоящи се от 88 броя материали, сред които аудио и видео, както и такива, отнасящи се до свидетелите. Още повече между 4 и 11 април 2022 г. прокуратурата разкрива на защитата още 8 пакета доказателства, включително информация за свидетеля П-0903, който потвърждава извършените престъпления на територията на Судан.

Защитата, от своя страна, атакува свидетелските показания на свидетеля П-0903. В своята пledoария защитата се обръща към Съда, претендирайки за прилагане на общите принципи за допустимост на свидетелските показания в светлината на конкретния случай. Защитата посочва, че в разглежданото дело прокуратурата не действа с необходимите грижи и професионализъм спрямо свидетелските показания на свидетел П-0903, поради което последните не следва да бъдат допуснати.

Защитата излага следните доводи, за да докаже небрежността и липсата на професионализъм от страна на прокуратурата. На първо място, излага 16-годишното бездействие на прокуратурата и неидентифицирането на свидетел П-0903 като потенциален такъв. На следващо място – защитата поддържа, че не е била уведомена в разумен срок за изслушването на свидетелските показания на П-0903 в рамките на процедурата по потвърждаване на повдигнатите обвинения. С оглед гореизложеното защитата твърди пред Съда, че свидетелските показания на свидетеля П-0903 следва да бъдат отхвърлени.

Предмет на устните изслушвания са и свидетелските показания на свидетели П-1073, П-0103 включително и П-0117. По отношение на последния Съдът дава възможност на защитата да разпита свидетеля поради наличието на разминавания между свидетелските показания на свидетел П-0117 и обвиненията на прокуратурата, което предстои в хода на устните защиты.

Изготвено от: Мария Желязкова

Развитие по делото може да следите на: https://www.icc-cpi.int/case-records?f%5B0%5D=cr_case_code%3A1174

ПРЕДСТАВЯНЕ НА ОТРАСЛИ НА МЕЖДУНАРОДНОТО ПУБЛИЧНО ПРАВО

Международно екологично право - основни положения и актове

Международното екологично право обхваща теми като население, биоразнообразие, климатични промени, намаляване на озоновия слой, токсични и опасни субстанции, замърсяване на водата, въздуха, почвите, опазване на морските ресурси и др. проблеми, свързани с опазване на околната среда. Основна задача на този МПП отрасъл е да спомогне за по-добро и устойчиво управление на ресурсите. Правила относно опазването на околната среда намираме на първо място в международния обичай. Основно обичайно правило е, че държавите трябва да предприемат такива действия, които не засягат правата на други държави. Това правило е изтъквано от международни съдилища във връзка с разбирането на териториален интегритет¹ и замърсяване на въздуха.² Отделно опазването на околната среда е изведено като задължение на държавите от Международния съд на ООН.³

Свързано с международното екологично право (МЕП) трябва да отбележим Екологичната програма на ООН (UN Environmental Programme)⁴, основана по време на Стокхолмската конференция от 1972. Това учреждение има важна роля при изготвянето на последващите конвенции, свързани с опазването на околната среда като Виенската конвенция за опазване на озоновия слой от 1985 г., Монреалския протокол от 1987 г. и Конвенцията за биоразнообразие от 1992 г.

Важно е да се отбележи, че въпросите, свързани с опазване на околната среда в международното право най-често възникват в контекста на трансгранични вреди. За тази цел Комисията по международно право изготвя Draft Articles on the Prevention of

¹ Island of Palmas

² Trail Smelter

³ *Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons*

⁴ <https://www.unep.org/>

Transboundary Harm from Hazardous Activities⁵, които регулират поведението на държавите в дейности, които са опасни за съседни държави.

Основни понятия

1. **Стриктна отговорност** - в голяма част от договорите, свързани с опазване на околната среда се предвижда т.нар стриктна отговорност. Това означава, че задължението на държавите да предотвратят замърсяване или трансгранични вреди е абсолютно и те носят пълна отговорност за нанесените щети, независимо от това дали са виновни/дали не са имали намерение действията им да доведат до замърсяване.
2. **Environmental Impact Assessment (EIA)** - оценка на въздействието върху околната среда. В международното право е прието, че преди предприемане на дейност, която може да доведе до вреди на околната среда трябва да се изготви такава оценка на въздействието, чрез която да се прецени дали дадената дейност да се извърши или не. Международният съд на ООН коментира характера на EIA в *Corfu Channel, Pulp Mills on the River Uruguay (Argentina v. Uruguay)*,⁶ *Construction of a Road in Costa Rica along the San Juan River (Nicaragua v. Costa Rica)*.⁷
3. **Due diligence** - това е т.нар задължение за извършване на надлежна проверка. В международното екологично право това задължение изисква от държавите да предприемат добросъвестно всякакви действия, които да предотвратят настъпването на вреда. Задължението изисква регулация на дейности, които биха довели до вреди и понякога и тяхната забрана. Нарушаването му води до възникване на отговорност за вреди на държавата.⁸

Основни принципи

Има някои основни принципи на международното екологично право, които извеждаме от международни договори. Те са:

- **Принцип за предотвратяване на вреди:** основен принцип и е свързан със забраната за нанасяне на вреди. В голяма степен се припокрива с части от другите принципи.

⁵ https://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/commentaries/9_7_2001.pdf

⁶ <https://www.icj-cij.org/en/case/135>

⁷ <https://www.icj-cij.org/en/case/152>

⁸ Има разлика между отговорност за нарушение на международното право (**responsibility**) и отговорност за вреди (**liability**). Основната разлика е, че при отговорността за вреди може тези вреди да не са настъпили вследствие на дейност, която е в нарушение на международното право. В другия тип отговорност, отговорността е относно нарушението на правилото, а не за нанесени щети - в този смисъл е възможно възникване на единия вид отговорност, независимо от другата.

- **Принцип на сътрудничеството:** държавите трябва да си сътрудничат при действия, които могат да причинят вреда на околната среда. Според някои автори в този принцип се включва задължението на държавите да информират съседите си преди предприемане на действия, които може да навредят на околната среда и да се консултират със страните, които може да бъдат засегнати от подобни действия.
- **Принцип на предпазливостта (precautionary principle)** - прилага се по релевантните конвенции, а по обичайното право - при значителен риск от трансгранични вреди. Изисква от държавата да предприеме всички мерки, които да предотвратят вреди в резултат на нейна дейност и да действа с предпазливост при такива дейности.
- **Принцип за “подобни, но разграничени задължения”** - по-развитите държави трябва да поведат развиващите се държави към предприемане на мерки за овладяване на климатичните промени.
- **Принцип на “който цапа, плаща”** - държавата, отговорна за замърсяване, е длъжна да плати стойността на замърсеното.
- **Принцип за устойчиво развитие** - целта му е стремеж към развитие, което задоволява нуждите на настоящето, но без да засяга възможността на бъдещите поколения да имат достатъчно ресурси за задоволяване на нуждите си.
- **Принцип за справедливо използване на споделените ресурси** - всяка държава да може да използва ресурсите, които споделя с друга, справедливо, по еднакъв начин и без да нарушава правата на другата.

Някои от основните актове, свързани с опазване на околната среда

Материята е изключително широка, а уредбата е конкретна в зависимост от разглеждания проблем. За тази цел ще изброим някои от основните актове в международното екологично право, които да помогнат на читателите да се ориентират:

- Рамкова конвенция на ООН за изменението на климата (United Nations Framework Convention on Climate Change) и Протокол от Киото - <https://unfccc.int/>; <https://www.moew.government.bg/bg/klimat/mejdunarodni-pregovori-i-adaptaciya/rkonik-i-protokol-ot-kioto/>
- Декларация от Рио за околната среда и развитието (The Rio Declaration on environment and development) https://www.iau-hesd.net/sites/default/files/documents/rio_e.pdf
- Парижко споразумение от 2015 - <https://unfccc.int/process-and-meetings/the-paris-agreement/the-paris-agreement>

- Стокхолмска декларация от 1972 г. (Декларацията на Конференцията на ООН за околната среда на човека е първата декларация на ООН за глобалната околна среда) -
<https://wedocs.unep.org/bitstream/handle/20.500.11822/29567/ELGP1StockD.pdf?sequence=1&isAllowed=y>
- Виенска конвенция за опазване на озоновия слой от 1985 и Монреалския протокол към нея от 1987 г. - <https://ozone.unep.org/treaties/vienna-convention>
- Конвенция за биологичното разнообразие - http://www.planinite.info/V_pomosht_na_turista/Normativni_aktove/Okolna_sreda/Konventsia_Za_Biologichnoto_Raznoobrazie.htm; Протокол от Картахена към нея - https://www.moew.government.bg/static/media/ups/tiny/file/Nature/Biodiversity/Tatiana/1_Protokol_ot_Kartagena_po_biobezopasnost.pdf; Протокол от Нагоя - <https://www.cbd.int/abs/doc/protocol/nagoya-protocol-bulgarian.pdf>
- Определени разпоредби от Конвенцията на ООН по морско право - <https://legislation.apis.bg/doc/3938/0>

Изготвено от: Надя Денкова

Доклади, разработки и обзори

Министерство на равенството между половете и семейството на Република Корея

Министерство на равенството между половете и семейството на Република Корея (буквален превод: Министерство на жените и семейството) е отдел в правителството на ниво министерски съвет (cabinet-level division) на Република Корея, създадено през 1998 като Президентска комисия по въпросите на жените.

Предистория

Правителството на Република Корея се сформира през август 1948 след капитулацията на Япония и края на Втората Световна Война. Тогава се създава Министерството на социалните въпроси, което се заминава с дискриминацията срещу жените. С годините това министерство се слива с други министерства и променя името си, като през 1994 Министерството на здравеопазването и социалните грижи започва да се занимава с дискриминацията срещу жените. През 1998 с встъпването в длъжност на президента Ким Де-Джунг се създава Специална президентската комисия по въпросите на жените, а през 1999 е създаден Законът за забрана и регулиране на половата дискриминация (дискриминацията на мъже и жени). С цел да се осигури напредък в социалното положение на жените се създава Министерство на равенство между половете, което отговаря за защита на жертвите на домашно насилие, преотвратяване на сексуалната експлоатация и проституцията, както е наблюдаване на професиите на жените. Добавени са и отговорностите за съблюдаване на развитието на бебетата (development of infants), съблюдаване на младежите и семействата.

Цели

- Планиране и координиране на политиката за жените и подобряване на статута на жените чрез засилване на правата на жените
- Създаване, помирение и подкрепа на семейната политика и мултикултурната семейна политика
- Насърчаване на благосъстоянието и защита на младите хора
- Превенция на насилието срещу жени, деца и младежи и защита на жертвите

Функции

- Планиране и координиране на политики, свързани с половете (жени, мъже)
- Анализ на въздействието на политиките върху половете
- Разработване и оползотворяване на женските ресурси
- Разширяване на участието на жените в обществото
- Предотвратяване на сексуалната търговия и защита на жертвите
- Предотвратяване на домашно и сексуално насилие и защита на жертвите
- Изграждане на партньорство с женски граждански групи и международни организации

Подорганизация

Министерството се ръководи от министър от кабинета и е организирано от заместник-министър, който действа като политически съветник на министъра и говорител. Заместник-министърът контролира следните звена: управление за подпомагане на управлението; Служба за планиране и координация; Бюро за политика за жените (Women's Policy Bureau); Служба за младежка и семейна политика; Бюрото за насърчаване на правата на жените и младежите. Говорителят отговаря за отдела за връзки с обществеността.

Политика за равенство между половете

На всеки пет години се разработва „Основен план за политики за равенство между половете“ с цел реализиране на равенството между половете в практичен план чрез адресиране разликата между половете между жените и мъжете.

Основа за прилагане

Чл. 7 от Рамковия закон за равенство между половете:

1. Насърчаване на осведомеността и културата на равенството между половете
1. Борба с половата дискриминацията в масовата медия
2. Подобряване на образованието за равенство между половете в училище.
3. Насърчаване на култура на равенство между половете в ежедневиия живот.
4. Повишаване на ефективността на гражданското образование относно равенството между половете.

5. Осигуряване на равно право на труд и възможности чрез

- Насърчаване на равните възможности за заетост
- Справяне с половата дискриминацията, свързана със заетостта
- Повишаване на статута на жените в сектора на трудовия пазар
- Осигуряване подкрепа на жените за кариерно развитие

3. Повишаване участието на жените в представителства чрез

- Повишаване на представителството на жените в политическите и обществените сектори
- Увеличаване на представителството на жените в частните корпорации
- Увеличаване на лидерския капацитет на жените

4. Създаване на социална инфраструктура за баланс между професионалния и личния живот чрез

- Засилване на социалната отговорност за болногледачите (социални работници)
- Гарантиране на майчинските и бащините права на работещите родители
- Насърчаване на подходяща за семейства култура (*family-friendly culture*) на работните места

5. Изкореняване на насилието срещу жените и подобряване на здравето на жените чрез

- Укрепване на Рамката за политики за премахване на насилието срещу жени
- Засилване на мерките за борба с различни форми на насилие срещу жени
- Осигуряване на по-силна защита и подкрепа за жертвите на сексуално насилие
- Подобряване на основата на здравна система, отговаряща на пола (*gender-responsive health system*)

6. Укрепване на механизма за прилагане на политиките за равенство между половете чрез

- Преразглеждане на механизма за прилагане на политиките за интегриране на половете
- Укрепване на капацитета на политиките, отчитащи пола (*gender-responsive policies*)

- Създаване и разширяване на система за сътрудничество с гражданското общество
- Насърчаване на дейностите за мир и обединение и международното сътрудничество

*Според Рамковия закон за полово равенство (2014), в Република Корея има два пола - женски пол и мъжки пол.

Следващият месец ще бъдат разгледани правата на жените според Рамковия закон за полово равенство на Република Корея в сравнение със Стратегията на ЕС равенство между половете за 2020-2025.

Изготвено от: Кети Канг

Източници: https://elaw.klri.re.kr/eng_mobile/viewer.do?hseq=32865&type=part&key=38

http://www.mogef.go.kr/mi/amo/mi_amo_f002.do

За Кръжока

Кръжокът по международно публично право към Софийския университет “Св. Климент Охридски” обединява студенти с интерес в сферата на международното право и международните отношения и им предоставя възможност да задълбочат знанията си по вълнуващи за тях въпроси и да развият уменията си за писане на правни текстове, правене на правни проучвания, изготвяне и изнасяне на презентации, говорене пред публика.

Студентите от кръжока имат свободата сами да избират с каква тема да се занимават и формата, в който искат да работят, включително:

- Писмени разработки, които да бъдат включени в месечния бюлетин на кръжока;
- Презентации пред публика и групови дискусии;
- Симулации на преговорни процеси по актуални международни проблеми и конфликти;
- Изготвяне на собствен проект за събитие или инициатива, която организаторският екип и членовете на кръжока да осъществят.

Всеки, който има желание да стане член на кръжока, може да се свърже с нас чрез:

=> нашата [Facebook страница](#)

=> нашия [Instagram профил](#) - @international.law.group.su

=> [контактформата](#) на нашия сайт

=> нашия имейл адрес - international.law.group.su@gmail.com

Всеки, който иска да следи за наши минали, настоящи и бъдещи събития, може да посети и нашия [уебсайт](#) или нашия [YouTube канал](#).

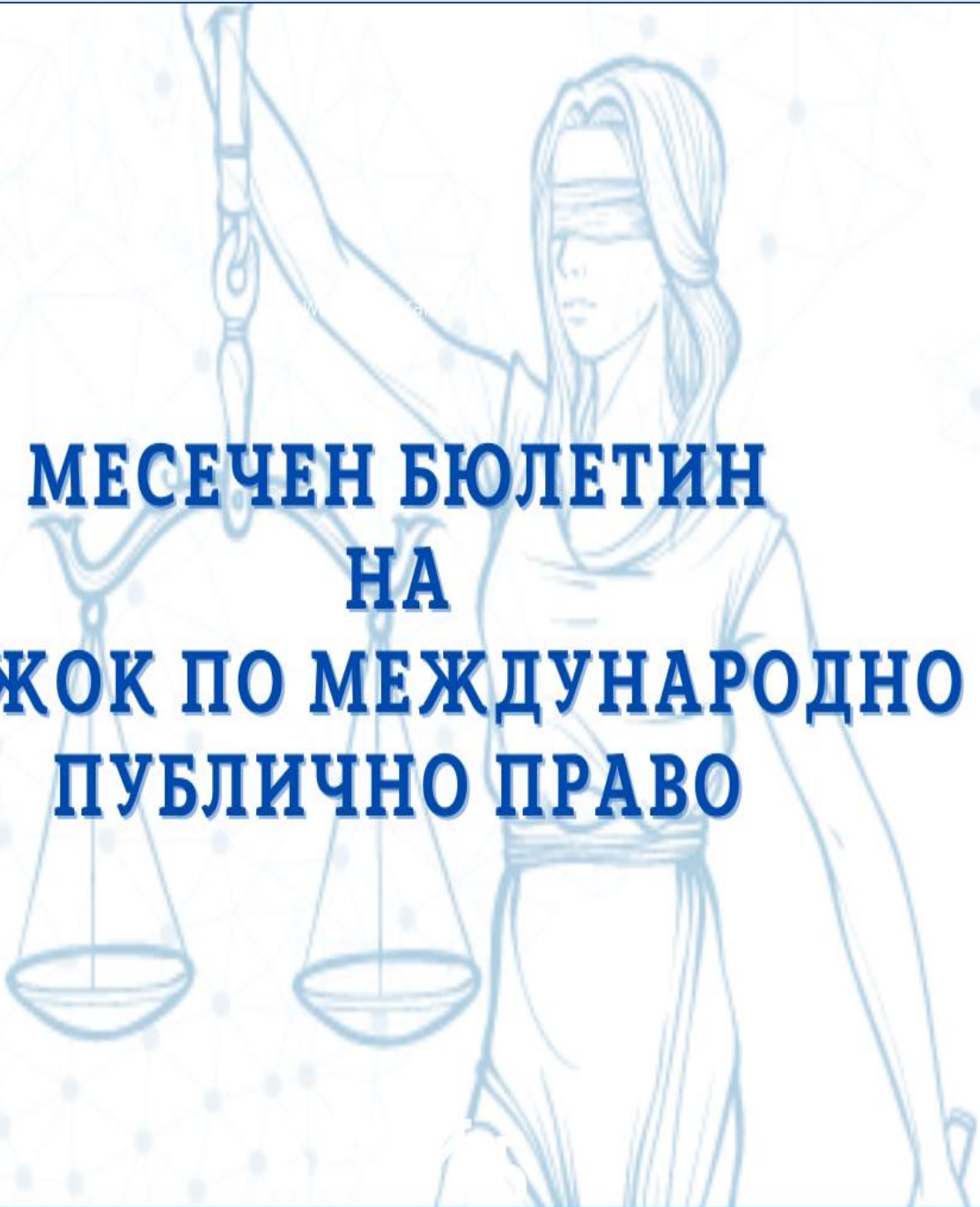
**МЕСЕЧЕН БЮЛЕТИН
НА
КРЪЖОК ПО МЕЖДУНАРОДНО
ПУБЛИЧНО ПРАВО**

Редактори

Яна Обрешкова, Денислав Маринов,
Калина Славова, Мария Желязкова

Дизайн

Ния-Сирма Петрова, Надя Денкова,
Дисислава Петкова

**МЕСЕЧЕН БЮЛЕТИН
НА
КРЪЖОК ПО МЕЖДУНАРОДНО
ПУБЛИЧНО ПРАВО**

**Очаквайте брой 8 през
месец май!**

